

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

D O M

Afsagt den 24. september 2019 af Østre Landsrets 24. afdeling
(landsdommerne Thomas Lohse, Steen Mejer og Martin Nyvang (kst.) med domsmænd.

24. afd. nr. S-870-19:

Anklagemyndigheden

mod

Tiltalte

(**CPR nr.**)

(advokat Carsten Halle, besk.)

Rettens i Lyngbys dom af 15. marts 2019 (1-913/2019) er anket af anklagemyndigheden med påstand om domfældelse i forhold 11 samt stadfæstelse i øvrigt.

Forurettede 1 har for landsretten nedlagt endelig påstand om, at tiltalte skal betale en godtgørelse for tort på 10.000 kr. med tillæg af renter efter erstatningsansvarslovens § 16, subsidiært et mindre beløb, dog ikke under 2.500 kr. Der er taget forbehold for yderligere erstatningskrav.

Forurettede 2 har for landsretten nedlagt endelig påstand om, at tiltalte skal betale en godtgørelse for tort på 1.500 kr. med tillæg af renter efter erstatningsansvarslovens § 16, subsidiært et mindre beløb, dog ikke under 500 kr. Der er taget forbehold for yderligere erstatning.

Tiltalte

har nedlagt påstand om stadfæstelse.

Anklagemyndigheden har til støtte for påstanden gjort gældende, at sagens forhold 11 ikke er forældet, idet den i forholdet omtalte besiddelse af børnepornografisk materiale skal bedømmes sammen med forhold 1, 3, 5, 7 og 9, og derfor er omfattet af en 5-årig forældelse, jf. straffelovens § 93, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 3.

Anklagemyndigheden har i den forbindelse oplyst, at der i tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 235, stk. 1, ved en enkeltstående deling af de videoer med børnepornografisk materiale, som er omfattet af dette sagskompleks, ikke samtidig rejses tiltale for besiddelse af børnepornografisk materiale, jf. straffelovens § 235, stk. 2. I tilfælde af to eller flere delinger, rejses tiltale for den besiddelse, der nødvendigvis må have været mellem delingerne, og som er en forudsætning for, at deling kunne finde sted.

Tiltalte har til støtte for påstanden gjort gældende, at besiddelse af børnepornografisk materiale, jf. straffelovens § 235, stk. 2, er knyttet accessorisk til udbredelse af børnepornografisk materiale, jf. straffelovens § 235, stk. 1, og derfor ikke er strafbart, når der alene er tale om besiddelse af det materiale, man samtidig dømmes for at have udbredt.

Landsrettens begrundelse og resultat

Forhold 11

Af straffelovens § 93 fremgår følgende:

” Forældelsesfristen er

- 1) 2 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 1 år for overtrædelser.
- 2) 5 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 4 år.

...

Stk. 3 Har nogen ved samme handling begået flere lovovertrædelser, for hvilke der efter stk. 1 og 2 gælder forskellige forældelsesfrister, skal den længste af disse frister anvendes med hensyn til samtlige overtrædelser.”

Bestemmelsens stk. 3 fik sin nuværende formulering ved lov nr. 248 af 9. juni 1967. Af forarbejderne til denne bestemmelse i Straffelovrådets betænkning 433/1966 om strafferetlig forældelse m.v., side 20, fremgår følgende:

”...

Med hensyn til tilfælde, hvor flere lovovertrædelser er begået *ved samme handling* (»idealkonkurrence«), f.eks. overtrædelse af straffelovens § 210 [samleje med slægtning i nedstigende linje] og § 222 [samleje med barn under 15], foreslår rådet en regel, hvorefter forældelsesfristen for alle handlingerne skal bestemmes efter den strafferamme, der har det højeste maksimum. Reglen er i sit

princip i overensstemmelse med den gældende regel i § 93, stk. 2 (jfr. herved § 88, stk. 1), men har på grund af forslaget om overgang til strafferammesystem måttet udformes på en anden måde.

Bortset fra »idealkonkurrence« kunne reglen i § 93, stk. 2, vel være rimelig i visse tilfælde, hvor der ved flere handlinger er begået ensartede lovovertrædelser (»ligeartet realkonkurrence«). Selv i sådanne tilfælde vil der dog kun undtagelsesvis foreligge praktisk trang til at kunne inddrage ældre forhold, der — isoleret bedømt — er forældede, under en straffesag, der er rejst på grund af nyere forhold. Det kommer herved i betragtning, at en flerhed af handlinger undertiden udgør én forbrydelse, således at forældelsesfristen først begynder at løbe fra den sidste handling. Under hensyn hertil og til, at en rimelig afgrænsning af reglen med henblik på sådanne tilfælde næppe lader sig udforme, finder rådet det rigtigst at blive stående ved den foreslåede regel om »idealkonkur[rence]»
...”

Tiltalte er i forhold 1, 3, 5, 7 og 9 af byretten dømt for udbredelse af materiale med børnepornografisk indhold den 16. september 2015 og den 18. september 2015, jf. straffelovens § 235, stk. 1. Disse forhold er underlagt en femårig forældelse, jf. straffelovens § 93, stk. 1, nr. 2. Han er i forhold 11 tiltalt for besiddelse af børnepornografisk materiale, jf. straffelovens § 235, stk. 2. Dette forhold er underlagt toårig forældelse, jf. straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1. Hvis der sker domfældelse for overtrædelse af både § 235, stk. 1 og stk. 2, og forholdene er begået *ved samme handling*, omfattes samtlige overtrædelser af den femårige forældelse, jf. straffelovens § 93, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 3.

Sådan som tiltalen er formuleret vedrører forhold 11 besiddelse af materiale med børnepornografisk indhold i perioden mellem tiltaltes udbredelse af materialet henholdsvis den 16. og 18. september 2015.

Da en sådan besiddelse ikke sker ved samme handling, som den tiltalte er dømt for i forhold 1, 3, 5, 7 og 9, finder retten, at forholdet er omfattet af den toårige forældelse i straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1. Herefter, og af de af byretten anførte grunde, er forholdet forældet. Det forhold, at besiddelsen af børnepornografisk materiale er en forudsætning for den i forhold 1, 3, 5, 7 og 9 omhandlede udbredelse, kan ikke føre til et andet resultat.

Med denne begrundelse stadfæster landsretten derfor dommen for så vidt angår forhold 11.

Godtgørelse for tort

Tiltalte har ved først i tre tilfælde at videresende videoen ” **Fil 1** ” til i alt syv forskellige personer, og videoen ” **Fil 2** ” til fem af disse personer, og ved to

dage senere igen at fremsende videoen ” **Fil 1** ” til fem af de syv personer, krænket de to forurettedes ære og person. De har derfor som udgangspunkt krav på godtgørelse for tort efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1. De to videoer er særdeles krænkende for især **Forurettede 1**, der i den ene video vises let genkendelig og hvis fulde navn nævnes, hvorimod **Forurettede 2** har en mere tilbagetrukket rolle på videoerne og alene omtales ved et kaldenavn. Videoerne har efter det oplyste haft betydelige skadefølger for både **Forurettede 1** og **Forurettede 2**.

Det fremgår af Højesterets dom af 11. januar 2019 i sag nr. 159/2018 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2019, side 1232), at godtgørelsen i en sag, hvor samme videoer var delt med mindst 35 personer, blev fastsat til 10.000 kr. til **Forurettede 1** og 2.000 kr. til **Forurettede 2**. Det fremgår af samme dom, at der er lagt vægt på, at hver enkelt deling har muliggjort nye delinger og været med til at forlænge krænkelsesperioden, og at den enkelte deling har bidraget til, at den samlede udbredelse er blevet så omfattende, som tilfældet er. Det fremgår videre, at der ved fastsættelsen af godtgørelser i sådanne fremtidige sager må tages hensyn til de godtgørelser, der allerede måtte være tilkendt de to forurettede.

Herefter, og særligt under hensyn til, at der er sket deling på flere forskellige datoer til i alt syv personer, herunder flere gange til de samme personer, forhøjer landsretten godtgørelsen til **Forurettede 1** til 5.000 kr., mens godtgørelsen til **Forurettede 2** forhøjes til 1.000 kr. Beløbene forrentes efter erstatningsansvarslovens § 16, som også anført af byretten.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom i sagen mod **Tiltalte** stadfæstes med den ændring, at den godtgørelse, **Tiltalte** skal betale til **Forurettede 1**, forhøjes til 5.000 kr., og at den godtgørelse, **Tiltalte** skal betale til **Forurettede 2**, forhøjes til 1.000 kr.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsretten.